

עמוס טהר "לא פוחד מתחרות, רק שתהיה הוגנת"

ראובן זלץ

**עמוס טהר, רפתן ומושבניק
מעזריקם, בוכה את המצב, תרתי
משמע. קשה להישאר אדישים
לדבריו, הוא צועק את כאבו מקווה
שהמדינה תחזור לשפיות כדבריו
ומתחנן שיקשיבו לו, לחבריו,
לחקלאים ואומר "רק שיתנו לנו
לעבוד ולהתפרנס בשקט, די מספיק
עם הטירוף הזה" •**

**על תחרות חופשית
באירופה הם עובדים
סביב השעון כל
השבוע וכאן המחלבות
לא עובדות שישי
שבת. באירופה אין
17 אחוז מע"מ, אני
בטוח שבאירופה לא
נותנים לפרות אוכל
כשר לפסח שבועיים
לפני החג. אבל בוא,
אתה לא יכול לדבר על
תחרות חופשית ולכבול
אותנו. אני לא מפחד
מתחרות, יש לנו מוצר
טוב יותר משלהם, רק
תנו לנו לעבוד.."**

עמוס טהר, דור שני בעזריקם, מושב של תנועת המושבים
במועצה אזורית באר טוביה. לפני מתווה לוקר היו 30 רפתות
במושב, כיום 15 רפתות. הרפת המשפחתית של משפחת טהר
הוקמה בשנת 1957 על ידי הוריו, ברכה ושמעון ז"ל שעלו
לארץ מתוניס עם 7 ילדים. עמוס "הם קיבלו 2 פרות, וככה
התחילו לחלוב לאט לאט, לא ידעו כלום על חקלאות, לא ידעו
כלום על פרות, אך היתה בהם אהבה ותקווה והם עבדו קשה
כדי להצליח". עמוס, 68, בן ממשיך, נשוי לזהבה, לזוג 4 ילדים
ו-5 נכדים. רפת בעלת 1.150 מיליון ליטר מכסה, 110 חולבות,
2 חליבות ביום, מרכז מזון באר טוביה, מכון שדירת דג 8 על
8 סככת פרות, עגלות, יבשות, החלב משווק למחלבת גד.
עמוס "כיום יש לנו רפת מסודרת מאוד, עומדת בכל התנאים
והרגולציה, לפי הספר, אני מחובר למערכת לפינוי זבל, מפעל
ביו גז בתימורים. עובד ברפת, אשתי עוזרת קצת, יש לנו עובד
תאילנדי והילדים כמובן עוזרים, כמו שאני עזרתי להוריי".
גילוי נאות, זה היה אחד מהראיונות הקשים, הצער, הבכי,
העצב העמוק של עמוס התפרץ החוצה למרות שניסה לשמור
על פאסון. אך ניכר כי המצב במדינה, בחקלאות, משפיע
עליו קשות. לא קל לשמוע את עמוס, הוא צועק את כאבו,
כבן למשפחה שכולה, בוכה את המצב, מתחנן שיקשיבו לו
ולחבריו. בן למשפחה חקלאית, אוהבי הארץ שלא מבקשים
כלום, רק שיתנו לנו להתפרנס בכבוד ושהמדינה תחזור
לנורמליות וייתנו לעבוד בשקט.

ספר על המצב כיום, התחושות שלך?

"אגיד לך ככה בגדול, תכנון הענף הוא דבר מבורך, אבל בגלל
לחצים פוליטיים, הענף בסכנה. אנחנו לא פוחדים מתחרות
רק תן לי תחרות הוגנת. זה אומר שהרפתן בפולין מקבל מים

זו הבעיה של יוקר המחיה,
קרטון חלב? עמוס טהר

חשש גדול מהעתיד. טהר ונכדו ברפת

של חטיבת הצנחנים והשאיר אחריו אישה וילד בן 3. אירוע טראגי שכמעט חיסל את הרפת המשפחתית שלנו". עמוס תמס אינו יכול לעצור את הבכי.

המדינה בטרור מערכות?

"נכון, לצערי זה מה שקורה כאן, עצוב מאוד. אני מביט במנהיגים ומתפלל שיהיו כאן אנשים ישרים והגונים שיובילו את המדינה לאן שאנחנו רוצים להגיע. כי כיום המצב לא טוב, בכל הפרמטרים, צבא, כלכלה, ביטחון אישי, הפכנו להיות אויבים אחד לשני, המנהיגים שלנו אחראים על הכל, עושים הפרד ומשול וגורמים כאן חלילה למלחמת אחים ועל מה? מה נהיה כאן, אני רק מקווה לטוב". ומשהו אופטימי לחודש החגים? "מה אגיד לך, בנימה אופטימית, אני מאמין שהשכל הישר ינצח ויבואו מנהיגים חדשים כמו שמגיע לנו כי כל יום שעובר מדרדר את המצב יותר". ▲

במחיר מסוים, מקבל מענקים, מזון במחירים שאני רק יכול לחלום עליהם, שלא לדבר על מזג אויר. מעבר לזה יש לנו את הבעיה של המחלבות, באירופה הם עובדים סביב השעון כל השבוע וכאן המחלבות לא עובדות שישי שבת. באירופה אין 17 אחוז מע"מ, אני בטוח שבאירופה לא נותנים לפרות אוכל כשר לפסח שבועיים לפני החג. אבל בוא, אתה לא יכול לדבר על תחרות חופשית ולכבול אותנו. אני לא מפחד מתחרות, יש לנו מוצר טוב יותר משלהם, רק תנו לנו לעבוד".

שר האוצר אומר שהחזק ינצח?

"זה לא עובד ככה, שיתנו לנו תנאים, הרי אי אפשר לחסל אותנו, שיתנו לנו תחרות הוגנת. אם המדינה מחליטה שהיא לא רוצה חקלאות בישראל ולא יהיה חלב ישראלי בזמן מלחמה, או חלילה מגיפה כמו קורונה, אז שיגידו את זה במפורש. לדבר עכשיו על תחרות חופשית זה היה מצחיק אם זה לא היה עצוב. ניסינו את היבוא, פתחנו את היבוא, הרסנו את ענף הבשר כאן ומה קבלנו, מחיר הבשר ירד? מה פתאום, רק עלה. ככה קרה עם החמאה וכך יהיה עם החלב".

הממשלה טוענת כי היא דואגת ליוקר המחיה?

"זה סתם ספין של הממשלה, הרי עם החלב עלה בחצי שקל, אז הצרכן משלם מקסימום עוד 10 שקלים בחודש, 100 שקל בשנה, הרי זה בטל בשישים. שמעתי משהו פוצה פה על עליה של מחיר הדלק, או המשכנתא, הרי מדובר כאן באלפי שקלים בחודש ובסוף מפילפ את זה עלינו, על החקלאים. לאן הם רוצים להוביל אותנו, מה קרה לאנשים שם למעלה. אני זה לא העניין, אני מדבר על המדינה שלנו, איך היא תיראה בלי חקלאות, הרי זה נורא".

אם היית יכול לדבר עם סמוטריץ, נתניהו, מה היית אומר להם?

"את מה שאמרתי לך, אם יש להם אומץ שיגידו שהם לא רוצים חלב ישראלי ואז נהיה תלויים בגויים, בחקלאים הפולנים. הם לא דואגים לעם, לא מבין מה קרה לנו, איזה כישוף נכנס בהם ובכולנו. הם הורסים כל חלקה טובה. אני מאוד מאוכזב מהממשלה, אני בעד שתצליח אבל לצערי, אין שום דבר שהם הצליחו בו. כלום. עצוב מאוד. אני אומר לך את זה בכאב, כאח שכול". על אחיו, סגן אלוף יוסי טהר, בן 28 במותו שנהרג במבצע בלבנון בשנת 1981 הוא אומר "זו טרגדיה משפחתית שלעולם לא תגליד, הוא היה קצין אג"מ